

ՈՂԲԵՐԳ ԱՌ ԿԻԼԻԿԻԱ

Ո՛հ, Կիլիկիաս, իմ կեանքիս և յոյսերուս դու օրրան,
ինչ վիճակի մէջ, աղէ, կը տեսնեն քեզ հայ աչքեր:
Պու տեսնէ՞ ես չեմ փախչիւր, այլ գիւրկիդ մէջ կարեւելը
Կ'ուզեմ փրնտեւել մի դարման խորունկ վէրքիս դառնութեան:

Կը նըշմարեմ սըզագգեաց ուրուականներ ամպանման՝
Միջերկրական ասիոնքէն՝ սէգ Տարսուսի կողմ ի վեր,
Իսկ Պիւռամոս և Սարոս արիւնաներկ կը փըրկուան,
Եւ անոնց քով կը շըրջին հայ որբիկներ տընաւեր:

Երբոր թըրջած մի՛ ճիւղի հարուած մը տայ ուղեւոր,
Սօսափրնով տըրտմահար ծառը կու լայ գըլխիկոր,
Կու լայ նոյնպէս, ո՛վ Սիսուան, ըզքեզ ամբողջ Հայութիւն:

Գոյացած խիտ ամպերէն այդ արցունքին հեղեղով՝
Արշալոյսին հետ վաղուան պիտի տեղայ անձրև գով,
Որ պիտի քու բիւրաւոր լըւայ ցաւեր և արիւն:

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Ամէն ինչ իւր առանցքին շուրջ կը դառնայ անխափան,
Յայգաթիթեռ ճըրագին կը բոլորի աննչանքով.
Արեգակին երկրագունտ չորս դին կ'ընէ իւր հօլով,
Եւ սիրտըս շուրջ կը դառնայ Հայրենիքիս սիրական:

Աստուած եթէ գիտ մի օր իւր բարութեամբ անսահման
Անջըրպետին էն աղուոր աշխարհին մէջ անվըրդով
Խըրկել ուզէ, կ'ըսեմ ես. Տէ՛ր իմ, ձըգէ յաւիտեան
Զիս այս երկրին մէջ չըլառ՝ հայրենիքիս հողին քով:

Ամէն աչքեր ու կուրծքեր, ամէն գրիչներ ու սուրբեր,
Որ կը գործեն, կը տըքնին, հայրենիքին են նըւեր.
Անոր սիրով կ'ապրինք մենք, և մեր մէջ սուրբ մեր նախնիք:

Ահա աղուոր նըւագներ, վըսեմ լեզուով մը լեցուն,
Որոնք յաւէրժ կը խօսին մեր անկաշկանդ սըրտերուն,
Եւ կը հընչեն բարձրաձայն. Բիւր կեցցէ մեր Հայրենիք:

ԳՐ. Մ. ԹԷԼԼԱԿԵԱՆ